

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σχέτος.

- Π.—Τί ἔχεις φίλε Φασουλῆ, καὶ μοῦχεις τόση λύπη;
Φ.—Καὶ τί δὲν ἔχω, Περικλῆ...
Π.— Γιὰ ἴπες μου τί σοῦ λείπει;
Φ.—Καὶ τί δὲν λείπει;
Π.— Δηλαδή;
Φ.— Κακὸς ψυχρὸς σου ψλάρος.
Μοῦ λείπει τόλμη, Περικλῆ, καὶ θέλησις καὶ θάρρος.
Π.—Γιὰτί τὰ θέλεις ὅλ' αὐτά;
Φ.— Γιὰ τὴν κακὴ σου ἡμέρα.
Τὰ θέλω, τὰ χρειάζομαι γιὰ νὰ μὴν εἶμαι λέρω.
Π.—Κι' ἂν τάποκτήσης, Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ κάνης;
Φ.—Δὲν θάμαι τότε, Περικλῆ, τοῦ δρόμου μπεχλιδιάνης.
Θὰ εἶμαι κλέπτης, πλούσιος, τῆς ἐριδος τὸ μῆλον,
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος τῶν ἀρχαιοκαπήλων,
συχνάκις θὰ ἐξέρχωμαι εἰς ἀγαλμάτων ἀγρας,
θὰ γίνω ἔμπορος κι' ἐγὼ πλαγγόνων τῆς Τανάγρας,
καὶ θὰ πουλῶ, βρὲ μασκαρᾶ, ἐν εὐσυνειδησίᾳ
προγονικά κειμήλια εἰς ὅλα τὰ Μουσεῖα,
παντοῦ μὲ περιφρόνησιν τὸ μάτι μου θὰ ρίχνω,
πρὸς τοὺς κακολογοῦντας με τὰ ὀπισθεν θὰ δείχνω,
θὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος, Μανσόλας ἢ Βλαχάνης,
ἢ ποιητὴς Ῥαυτόπουλος ἢ Ντὲ—Καρακατσάνης,
ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν κλεπτῶν τῶν μάλα διασήμων,
μὲ δούλους ἴσιω μου κι' ἐμπρός, πολῦπειρος, εἰδήμων,
θὰ ἔχω ἀνταποκριτὰς εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην,
εἰς τὸ Παρίσι δηλαδή κι' εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν,
θὰ στέλλω ἔμπορεύματα σπουδαῖα καὶ παντοῖα,
θεῶν κι' ἀνθρώπων παλαιῶν ὀλόκληρα φορτία,
καὶ θὰ φωνάζω, Περικλῆ, μὲ πᾶσαν παρρησίαν:
«Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, εἰς τὴν δημοπρασίαν.
«Ἴδου ὁ κλέπτης ὁ Ἑρμῆς κι' ἢ τῆς σοφίας κόρη,
«ἰδου ἀτρίχωτοι θεοί, ἀλλὰ καὶ τριχοφόροι,
«ἰδου θεοὶ παμπάλαιοι καὶ ἄνθρωποι μεγάλοι,
«καὶ προτομαὶ ἀκέφαλοι, ἀλλὰ καὶ μὲ κεφάλι,
«πλαγγόνες, ἵπποι, Κένταυροι καὶ Κάβειροι καὶ ἄλλα,
«ἀγάλματα ἐπίσημα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
«ἰδου καὶ σκεύη καὶ σωρὸς λαγγῶν καὶ ληκῦθων,
«καὶ νομισμάτων πλησμονὴ καὶ δακτυλιοθήκων,
«νά! τάλαντα καὶ κόλλυβοι, δραχμαὶ τε καὶ στατήρες,
«νά! καὶ χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ χάλκιναις μπακίραις.
»Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, σὲ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
»καὶ καρτερεῖ ἀγρραστή καὶ μουστερῆ γυρεῦει.
»Ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, γεμάτοι ἀπὸ γρόσσα...
»θὰ πάρη τέλος, βρὲ παιδιά, καὶ πάρτε ὅσα ὅσα.
»Ἄς πουληθῆ κι' ὁ Παρθενῶν κι' ἐκεῖνος ἄς βουλιάζη!
»Δέκα δραχμαῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θεοὶ δεκάξη.
»Ἐμπρός, ἐμπρός νὰ πάρωμε λεπτά γιὰ τὰ Ταμεῖα...
»καὶ λάγνηνοι κι' αἱ λήκυθοι δέκα λεπτά ἢ μία,
»ὀκτώ πεντάραις κάθε μνα, ὁ δὲ στατήρ ἐξήντα,
»καὶ μιά πεντάρα νόμισμα σπουδαῖαν τοῦ Ἀμόντα.
»Ἐφτήγηνε, μωρὲ παιδιά, ἐφέτος ἢπραμμάτεια,
»ἐλάτε, ἀρχαιοφίλοι, κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια.
»Ἐλάτε ὅλοι, βρὲ παιδιά, νὰ πάρτε ἀρχαῖα,
»γιὰτί αὐτὰ τὰ πρᾶγματα δὲν φαίνονται τυχαῖα

- »Ἐλάτε σεῖς ποῦ ἔχετε γιὰ τοὺς ἀρχαίους λόξα,
»καὶ ὅστ' ἐμένα τὸν παρᾶ καὶ πάρτε σεῖς τὴ δόξα.
Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, ἐσκόπευα νὰ κάνω,
κι' οὔτε σὺν χάχας θάβλεπα ποτὲ πρὸς τὰ ἐπάνω,
καὶ σ' ὅλας τὰς ἀνασκαφὰς θὰ ἤμουν καραοῦλι,
χωρὶς ποτὲ νὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ σὺν τὸν Φιμούλη,
ποῦ ἔμπορεύθη καὶ αὐτὸς ἀρχαῖα ἐν ἀγνοίᾳ
καὶ τὴν θαντὴν του ἔκλαυσε κι' ἐγὼ κι' ἢ κοινωνία.
Ἐγὼ ἀρχαιοκάπηλος θὰ ἤμουνα ἐν γνώσει,
κι' οὔτε κανεὶς θὰ ἤθελα κουμποῦρι νὰ μοῦ δώση.
Ἐγὼ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, θὰ εἰξευρα τί κάνω
καὶ οὔτε θὰ μοῦ ἤρχετο τὸ κέφι νὰ πεθάνω.
Π.—Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ, τὰ λές καὶ δὲν τὰ κάνεις
κι' ὡς τῶρ' ἀρχαιοκάπηλος καὶ κλέπτης δὲν ἐφάνης;
Φ.—Γιὰτί δὲν ἔχω δύναμι, γιατί δὲν ἔχω θάρρος,
γιατί ἴστον κόσμον ἴρῃσκομαι γιὰ φόρτωμα καὶ βάρος,
γιατ' εἶμαι ἀφιλότιμος καὶ μασκαρᾶς ἱππότης,
γιατί δὲν ἐπροσπάθησα νὰ γίνω πατριώτης,
γιατί ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ὁ τὴν κλοπὴν ἐγκρίνων,
ἂν καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγήκα τῶν Ἑλλήνων,
δὲν ἐκτιμῶ παντάπασιν τὴν δόξαν τῶν προγόνων,
γιατί ἐγὼ περιφρονῶ τὸ κάλλος τῶν πλαγγόνων,
γιατί μ' ἐφαίνεται ὄνειρον ἴστα τωρινὰ μας χρόνια
πῶς νὰ πλουτίσω εἰμπορῶ μὲ κούκλαις καὶ κοτρώνια,
γιατί δὲν ἔμαθα καλῶς ἀρχαίαν ἱστορίαν
καὶ προτιμῶ τῆς Ἀθηναῖς τὴν ἀχραντὸν Μαρίαν,
γιατ' εἶμαι Τοῦρκος, Δυτικὸς, ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλεις,
γιατ' εἶμαι ξύλο κούτσουρο καὶ γαίδαρος τειμπέλης,
καὶ ἂν καμμίαν Ἀθηναῖν ἐμπρός μου ἀγναντέψω
θὰ βαρεθῶ τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσω νὰ τὴν κλέψω,
γιατί δὲν ἔχω αἰσθημα πατρίδος εἰς τὰ στήθη,
γιατί δὲν ἔμεινα πιστὸς ἴστα πάτριά μας ἦθη,
καὶ τῆς κλοπῆς τὴν ἀρετὴν δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω,
καὶ οὔτε σύγχυσιν φρενῶν τοῦλάχιστον νὰ πάθω.
Π.—Ἀλλὰ γιατί νὰ τρελλαθῆς ἀδίκως πολυτλήμων;
Φ.—Διότι τότε γίνομαι ὁ πρῶτος τῶν φρονίμων,
διότι ὅστις ἐκλεψε καὶ κλέπτει, βρὲ σκουπίδι,
εἰς μίαν σύγχυσιν φρενῶν τὸ κλέπτειν ἀποδίδει,
διότ' ἢ σουφροποιήσις καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου,
συμβαίνει ἀπὸ σύγχυσιν μικρὰν τοῦ ἐγκεφάλου,
διότι ὅταν τρελλαθῶ θὰ εἶμαι μὲ κεφάλι
καὶ τότε κλέπτης θὰ γενῶ καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι,
τότε θὰ εἶμ' ἐλεύθερος καὶ πατριώτης Ἑλλήν,
τότε θὰ εἶμαι ἱκανὸς εἰς τὸ ἀρχαῖα στέλλειν,
τότε κι' ἐγὼ θὰ ἐκτιμῶ τῶν λίθων τὴν ἀξίαν,
τότε θὰ ψεύγω, Περικλῆ, ἀπὸ τὴν μοναξίαν,
οὔδὲ θὰ κάμνω σκοτεινοὺς συλλογισμοὺς καὶ μαύρους,
τότε θὰ κλέπτω Ἀθηναῖς, Καβείρους καὶ Κενταύρους,
τότε θὰ τρέχω ἴστο Δαφνί μὲ τῆς νυκτὸς τὰ σκότη,
χωρὶς νὰ συλλαμβάνωμαι ἀπὸ τὸν Τσιριγῶτη,
τότε κι' ἐγὼ τὴν εὐκλειαν τῶν πάλαι θὰ διαβάξω,
τότε κι' ἐγὼ ἴστην τσέπη σου τὰ χέρια μου θὰ βάζω,
μὲ τετρακόσα, Περικλῆ, θὰ φαίνωμ' ἐμπροστά σου,
θὰ κόπτω λίτρας κρέατος ἀπὸ τὰ κρέατά σου,
διὰ παντὸς τὸ στόμα μου δι' ὅλα θὰ σφαλίσω
καὶ σὲ ὡς εἶδος ἀγαλμα ἴστην Λόντρα θὰ πουλήσω,
καὶ θὰ πηδῶ τοὺς εὐσεβεῖς, πασσάλους καὶ παλούκια
Π.—Ὅρσε λοιπὸν πρὶν τρελλαθῆς ἐπτά ὀκτώχαστούκια.